

Hồi thứ 54

Vào tử lâu gặp lại quần hùng

- Trên bọc đã viết rõ ràng " Gửi cho Trình cô nương " . Tối hôm qua y cũng đã nói " Được rồi ! Ta sẽ tặng cô một con " .

Trình Linh Tố thủng thẳng đáp :

- Đã vậy thì tiểu muội hãy thu cất . Viên cô nương có lòng hậu ái như vậy , tiểu muội lấy gì đến đáp .

Hai người lên đường tiếp tục tiến về phía Bắc . Dọc đường không gặp việc gì khác lạ . Viên Tử Y cũng không xuất hiện nhưng Hồ Phỉ và Trình Linh Tố lúc nào cũng nghĩ đến cô . Hai người nói chuyện dưới cửa sổ cũng tưởng tượng Viên Tử Y đứng đầu đấy nghe lỏm .

Đường xá gập ghềnh , hai người cưỡi ngựa cũng tưởng chừng có nàng ẩn nấp gần miền . Hai người tuyệt không nhắc đến tên nàng nhưng miệng càng tránh né , bụng chàng nghĩ đến không lúc nào khuấy được và chắc là đến Bắc Kinh sẽ gặp nàng .

Từ đây đến Bắc Kinh còn dài . Hai người cứ thủng thẳng thượng lộ . Cuộc bạt thiệp trường đồ khiến cho Trình Linh Tố giải gió dầm sương , dong nhan tiêu tụy .

Nhưng rồi cũng đến Bắc Kinh , Hồ Phỉ và Trình Linh Tố cưỡi ngựa vào cửa thành .

Qua cửa thành rồi , Hồ Phỉ liếc mắt ngó Trình Linh Tố thấy cặp mắt cô dường như có ngấn lệ . Nhưng cô quay đầu đi , chàng không nhìn rõ được .

Hồ Phỉ đột nhiên hối hận tự hỏi :

- Ta đến Bắc Kinh làm chi ?

Hiện đang vào hồi trung điệp đời Càn Long , tám phương yên tĩnh bốn bề thanh bình , đất kinh đô trù phú . Bao nhiêu vinh hoa trong thiên hạ tựa hồ quy tụ cả ở Hoàng kinh .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố mượn hai phòng trong một khách sạn tại phía Nam kinh thành . Hai người ăn cơm trưa xong dắt nhau đi du ngoạn các đường phố . Cảnh phen hoa chốn đế đã đẹp rực rỡ không bút nào tả xiết . Hai người không thuộc đường cứ phóng tâm mà đi .

Lúc du ngoạn , Hồ Phỉ mua mấy xâu kẹo cầm tay để hai người vừa đi vừa ăn .

Bỗng nghe bên đường có tiếng thanh la " beng beng " nổi lên . Một người lớn tiếng quát tháo . Đây là một bọn mãi võ .

Hồ Phỉ mừng thầm nói :

- Nhị muội ! Chúng ta lại coi chơi .

Hai người xem vào đám đông thấy một hán tử to lớn tay cầm đơn đao chấp tay nói :

- Tiểu đệ sử một đường Tứ Môn đao pháp xin các vị chỉ giáo .

Trong đao quyết có câu " Ngư vũ rồi phong quyết thắng cường , thiên khai thâm nhập địch nhân thương . Đỡm dục đại hê tâm dục tế , cần thu tề tử tư trường ... " .

Hồ Phi nghe nói nghĩ bụng :

- Mấy câu quyết này quả là đúng lắm . Võ công người này tất vào hạng cao cường .

Hán tử kia đứng theo múa hô , vung đơn đao lên múa những kiểu đâm chém đánh móc , từ chiêu Đại Bằng Tiểu Xí , Kim Kê Độc Lập đến những chiêu Hoài Trung Bảo Nguyệt , Sa Tăng Bái Phật . Chiêu thức nào cũng đúng chừng pháp . Có điều chân bước hơi hợt , thế đao lệch lạc .

Hồ Phi cười thầm nghĩ bụng : Ta thường nghe nói người đất Kinh Sư phân nhiều ăn nói khoa trương khoác lác . Hán tử này mồm mép thành thạo mà sử chiêu như vậy đó .

Chàng toan cùng Trình Linh Tố bỏ đi thì trong đám đông đột nhiên có người hô hố , lớn tiếng hỏi :

- Gã hán tử kia ! Người sử đao pháp con khỉ gì vậy ?

Hán tử tức giận thu đao về nhìn người kia sẵng giọng đáp :

- Đường đao của ta là Tứ Môn Đao chính tông , chẳng lẽ là không đúng ư ? Vậy ta muốn thỉnh giáo .

Một đại hán ở trong đám đông nhảy ra cười nói :

- Được lắm ! Ta dạy cho người .

Người này mặc sắc phục võ quan , thân thể cao lớn coi rất uy võ . Y bước lại đón lấy thanh đơn đao trong tay hán tử mãi võ . Đột nhiên hán tử thấy Hồ Phi , ngơ ngác một chút rồi lộ vẻ vui mừng hô :

- Hồ đại ca ! Đại ca cũng đến Bắc Kinh ư ? Ha hả ! Đại ca là một tay hảo thủ về đao pháp hiện nay . Xin đại ca trở một vài đường để gã tiểu tử này mở rộng tâm mắt và cho gã biết đao pháp thế nào ?

Lúc y ở trong đám đông nhảy ra , Hồ Phi và Trình Linh Tố đã ngó thấy . Chính là Ôn Thiết Ngạc ở Ứng Trảo Nhận Hành Môn . Ngày y vây hãm Mã Xuân Hoa giả làm cường đạo mà thực ra là một tên võ quan .

Hồ Phi biết y lòng dạ thẳng ngay , miệng môi nhanh nhẩu . chẳng phải hạng giáo quyết . Chàng liền mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ đã ăn thua gì ? Ôn đại ca ! Đại ca phô trương thân thủ hay hơn .

Ôn Thiết Ngạc biết mình bản lĩnh còn kém Hồ Phi xa . Chàng đã ở đây khi nào y dám múa rìu qua mắt thợ ?

Y liệng đơn đao xuống đất cười nói :

- Lại đây ! Hồ đại ca ! Còn vị cô nương này họ ... họ Trình . Phải rồi ! Trình cô nương ! Chúng ta đi uống mấy chung đã . Hai vị đến kinh thành . Tại hạ phải làm chủ nhân một phen mới được .

Dứt lời y nắm tay Hồ Phỉ kéo ra khỏi đám đông .

Hán tử mãi võ không xung chàng với võ quan , lăm lăm lượm dao lên , tiếp tục hành nghề .

Ông Thiết Ngạc vừa đi vừa nói lớn :

- Hồ đại ca ! Chúng ta không đánh nhau không thành bạn hữu . Bản lãnh của đại ca , tại hạ khâm phục lắm . Ngày mai tại hạ dẫn đại ca đến giới thiệu với Phúc đại soái . Lão nhân gia mà ngó thấy đại ca nhân tài như vậy tất phải hoan hỷ và trọng dụng . Khi đó tiểu đệ còn mong được đại ca chiếu cố .

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói :

- Còn vị Mã cô nương đó , tiểu đệ đón mẹ con cô về kinh rồi , Hiện giờ ở trong phủ Phúc đại soái , tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quý . Phúc đại soái cái gì cũng có hết , chỉ hiếm đường con cái . Mã cô nương bỏ tước điều kiếm khuyết đó , chỉ mai một là trở nên đại soái phu nhân . Ha ha ! Chúng ta mà biết nhau trước thì hôm ấy không xảy cuộc đánh đấm .

Y càng nói càng hứng thú , tựa hồ trên đường phố không còn ai nổi lên tròng cười ha hả .

Hồ Phỉ nghe y nói , trong lòng nảy ra những mùi vị khôn tả . Chàng nhận thấy trước khi Mã Xuân Hoa thành hôn với Từ Tranh đã tư tình với Phúc công tử . Hai thằng nhỏ đó là cốt huyết của Phúc công tử mà trượng phu của nàng đã chết rồi thì nàng ở với Phúc công tử chẳng có điều chi đáng nói nhưng nghĩ tới tình trạng Từ Tranh bị thảm tử trong rừng cây , chàng không khỏi buồn rầu .

Ông Thiết Ngạc dặt tay Hồ Phỉ vừa đi vừa nói chuyện , bất giác đã đến trước một tòa đại tửu lâu , Trên cửa đề ba chữ vàng " Tụ Anh Lâu " rất lớn .

Tửu bảo ngó thấy Ông Thiết Ngạc vội niềm nở chạy ra đón tiếp hô :

- Ông đại nhân ! Bữa nay đại nhân đến sớm . Mời đại nhân hãy uống mấy chung .

Ông Thiết Ngạc đáp :

- Hay lắm ! Bữa nay ta mời hai vị bằng hữu . Rượu nhắm phải làm cho đặc biệt nghe chưa .

Tửu bảo cười nói :

- Cái đó lão nhân gia còn phải dặn bảo .

Gã dẫn ba người vào chỗ ngồi nhã rồi bưng trà rượu mời mọc ân cần . Hiển nhiên Ông Thiết Ngạc là khách thường nhậu ở tửu lâu này .

Hồ Phỉ thấy tân khách trong tửu lâu mười phần có đến sáu , bảy mặc sắc phục võ quan . Ngoài những quan quân còn phần lớn cũng là nhân vật khí vũ hiên ngang . Xem chừng tòa tửu lâu này do một võ nhân lập ra .

Những đầu bếp ở kinh sư quả nhiên hơn các nơi nhiều .

Hiện thời đang mùa viêm nhật , tửu bảo đưa lên những món ăn rất ngon nhưng không béo ngậy . Hồ Phi khen không ngớt miệng .

Uông Thiết Ngạc muốn hãnh diện hô lắm , món ăn đầy bàn .

Hai người đối ẩm mười mấy chung bỗng nghe phòng bên có toán người kéo vào . lát sau tiếng người huyên náo . Họ mở cuộc đánh bạc .

Một người lớn tiếng hô :

- Thiên Vương Cầu ! ăn hết rồi !

Hồ Phi nghe khẩu âm rất quen , chàng không khỏi sửng sốt .

Uông Thiết Ngạc cười nói :

- Cũng là hảo bằng hữu đây mà .

Rồi y lớn tiếng hỏi :

- Tần đại ca ! Đại ca hử đoán coi có ai đến .

Hồ Phi lập tức nhận ra là Tần Nại Chi , chương môn Bắc Cực Quyền . Lại nghe phòng bên kia lớn tiếng đáp :

- Ai mà biết được người đem bạn hữu chỗ nào đến ? Sang cả đây đánh mấy tay được không ?

Uông Thiết Ngạc cười nói :

- Đại ca thóa mạ tiểu đệ thì không sao nhưng đắc tội với hảo bằng hữu thì không ngại đâu .

Y đứng dậy kéo tay Hồ Phi nói :

- Hồ đại ca ! Chúng ta qua bên đó coi .

Hai người chạy sang , vừa né rèm lên để nghe đã nghe Tần Nại Chi hô :

- Tam điểm . Một cặp mai hoa , ăn cửa Thiên , giam cửa Thượng .

Lão ngừng đầu lên ngó Hồ Phi , ngăn người một chút rồi reo lên :

- ủa ! Huynh đệ đấy ư ? Thật là không ngờ ! Thật là không ngờ ! .

Lão đứng dậy , đập tay vào trán bóp bóp mấy cái cười nói :

- Đáng chết ! Đáng chết ! Ta nói nhăng rồi . Ai mà biết được Hồ huynh giá lâm . Lại đây ! Lại đây ! Làm cái đi .

Hồ Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy mười mấy võ quan tụ tập trong phòng , vây quanh bàn bài cầu . Tần Nại Chi làm cái . Trong mười mấy người này thì quá nửa bữa trước giả làm đại đạo ngăn chặn Phi Mã tiêu cực và cùng chàng giao thủ . Gã họ Chử sử Lô Chấn Đáng , hán tử họ Thượng Quan sử dụng Thiểm Diện Truy , hán tử họ Niếp sử kiếm đều ở cả đây .

Mọi người thấy Hồ Phi đến một cách đột ngột , nhón nháo cả lên rồi yên tĩnh trở lại .

Hồ Phi chấp tay vái bốn mặt cười nói :

- Đa tạ các vị đã tặng cho ngựa cưỡi .

Hán tử họ Niếp hô :

- Hồ đại ca ! Đại ca vào cái đi . Có đem theo tiền bạc không ? Bữa nay tiểu đệ vận hên lắm . Đại ca dùng trước đi .

Gã nói rồi đẩy ba gói bạc đến trước mặt Hồ Phi .

Hồ Phỉ bản tính thích kết bạn , tuy chàng không có hảo cảm với bọn quan tư nhưng những người này đều tôn trọng chàng mà chàng lại khoái đánh bạc , liền cười đáp :

- Xin Tần đại ca tiếp tục làm cái . Tiểu đệ còn thử vận khí xem sao đã . Niếp đại ca ! Đại ca hãy thu bạc về . Tiểu đệ thua sẽ hỏi tới đại ca .

Chàng quay lại hỏi Trình Linh Tố :

- Nhị muội ! Nhị muội có đánh không ?

Trình Linh Tố bĩu môi cười đáp :

- Tiểu đệ không đánh bạc mà chỉ biết đem bạc về nhà dùm đại ca .

Tần Nại Chi lại ngồi xuống chỗ nhà cái rửa bài và gieo xúc xắc .

Hồ Phỉ và Ưông Thiết Ngạc đặt cửa . Bọn võ quan mới gặp Hồ Phỉ lần đầu không khỏi ngỡ ngờ nhưng bài cầu rửa rồi , thấy chàng vui tươi niềm nở , ai nấy lại chú ý đánh bạc không cần giữ ý tứ .

Hồ Phỉ bàn được bàn thua , chẳng có gì đáng kể . Chàng nghĩ thâm trong bụng :

- Nay là mồng chín tháng tám rồi , còn năm ngày nữa đến tiết Trung Thu . Cuộc đại hội chưởng môn do Phúc công tử triệu nhất định vào ngày Trung Thu giai tiết . Tên gian tặc phụng Thiên Nam làm chưởng môn phái Ngũ Hồ dù không tới đây , ta cũng có thể dò hỏi được tin tức . Bọn này đều là thủ hạ đắc lực dưới trướng Phúc công tử , ta cần kết giao với họ . Ta chẳng làm chưởng môn gì ráo nhưng họ dẫn dắt mình vào hội bồi tiếp

(thiếu 2 trang)

Chu Thiết Tiêu nhìn Hồ Phỉ gạt đầu mấy cái . Tăng Thiết Âu cũng tươi cười ngỏ lời hâm mộ . Hai nhân vật này bản lãnh cao thâm nổi danh ở đất kinh sư đã lâu nên chẳng coi chàng thiếu niên quê mùa này vào đâu .

Ưông Thiết Ngạc nhìn Trình Linh Tố trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Cô này sao quen biết đại sư ca và Nhị sư ca của ta mà sao chẳng chào hỏi gì nhau ?

Trình Linh Tố đã đoán được ý nghĩ của hắn , tủm tỉm cười gạt đầu mấy cái .

Ưông Thiết Ngạc cho là trong vụ này tất có nguyên nhân nên hắn không dám hỏi nhiều .

Tần Nại Chi làm cái ba bàn nữa rồi nhường cho Chu Thiết Tiêu .

Lúc này bọn Tăng Thiết Âu , Ân Trọng Tường càng đặt cửa lớn hơn .

Hồ Phỉ rất hên ăn luôn mấy bàn . Mới không đầy nửa giờ chàng đã được hơn ngàn lạng bạc .

Chu Thiết Tiêu làm cái xú quá , tiền bạc đem đi mười phần thua hết bảy , tám . Hắn đánh một bàn nữa phải giam cả làng liền đẩy bài ra nói :

- Ta làm cái không được . Nhị đệ thay ta đi .

Tăng Thiết Âu làm cái bàn thua bàn được . Hồ Phỉ vẫn vận đờ được thêm tám , chín trăm lạng nữa . Trước mặt chàng để đồng bạc sù sù .

Tăng Thiết Âu cười nói :

- Này lão đệ ! Thần tài đón gió cho lão đệ rồi . Lão đệ làm cái đi ?

Hồ Phỉ đáp :

- Dạ .

Chàng rửa bài , gieo xúc xắc rồi lật bài lên so sánh . Người đầu được tám điểm , người thứ hai được đôi Ban đấng . Chàng ăn được hai nhà .

Chu Thiết Tiêu thua bạc mà vẫn thần nhiên . Tăng Thiết Âu càng ứng dụng hơn thỉnh thoảng lại pha trò mấy câu . Nhưng Ân Trọng Tường không ngớt làm nhảm chửi bới . Sau hần thua hết chỉ còn hai trăm lạng đặt một bàn nữa . Hần lại thua .

Ân Trọng Tường vẻ mặt xám xanh đập bàn đánh bình một tiếng , bao nhiêu con bài tiền bạc cùng xúc xắc nảy tung lên . Hần lớn tiếng thóa mạ :

- Trong quân xúc xắc của tên tiểu tử thôn quê này có ma . Khi nào lại kỳ thế được ? Ba điểm ăn ba điểm . Chín điểm ăn chín điểm . Dù thời vận đến đâu cũng chẳng có lý nào thế được .

Tần Nại Chi can gián :

- Ân đại ca ! Đại ca không nên nói ẩu . Hồ đại ca đây là một hảo bằng hữu

Mọi người hết ngó Ân Trọng Tường lại nhìn Hồ Phỉ . Chúng đã được biết thân thủ của Hồ Phỉ không khỏi nghĩ thầm :

- Ân Trọng Tường bảo chàng đánh bạc gian trá , quyết chàng chẳng chịu bỏ qua . Xảy cuộc đánh lộn thì Ân Trọng Tường thật là xiu quấy .

Không ngờ Hồ Phỉ tươi cười đáp :

- Thắng bại là lẽ thường của nhà binh . Thua tiền hà tất phải nóng nảy .

Ân Trọng Tường đứng phắt dậy cầm bội kiếm ở trên lưng xuống . Mọi người thấy hần sắp động thủ nhưng cũng không khuyên can .

Nên biết võ quan đánh bạc rồi đánh lộn là chuyện thông thường .

Không ngờ hần đặt bội kiếm xuống bàn nói :

- Thanh kiếm này của ta ít nhất cũng đánh năm trăm lạng bạc . Vậy ta đặt nó cũng như đặt năm trăm bạc để đánh với ngươi .

Thanh kiếm này vỏ giát vàng khảm ngọc cực kỳ hoa lệ . Nguyên một cái vỏ cũng đáng tiền .

Hồ Phỉ cười đáp :

- Được lắm !

Ân Trọng Tường cầm bộ xúc xắc lên nói :

- Ta đánh tay đôi với gã tiểu tử quê mùa, ta không chịu người ngoài đặt cửa . Tiếng bạc này nhất định ăn thua .

Hồ Phỉ đếm năm trăm lạng bạc đẩy ra nói ;

- Các hạ gieo đi !

Ân Trọng Tường cầm ai con xúc xắc trong tay lắc mấy cái , hà hơi thổi phù rồi gieo xuống . Một con năm điểm , một con bốn điểm , cộng là chín điểm . Hắn lại bắt lấy bốn con bài coi rồi lộ vẻ vui mừng nói :

- Tiểu tử quê mùa ! Lần này người không dở trò quỷ được nữa .

Hắn lật bài lên có một cặp Thiên bài .

Hồ Phi không lật bài , dùng ngón tay sờ phía dưới rồi để trên bàn .

Ân Trọng Tường hô :

- Hương hạ tiểu tử ! Lật bài lên !

Hắn chắc mẩm ăn bàn này , vươn tay ra kéo năm trăm lạng bạc đến trước mặt .

Uông Thiết Ngạc la lên :

- Đùng nóng nảy ! Coi xong vài rồi sẽ tính .

Hồ Phi đưa ba ngón tay khễ đập lên hai con bài , đoạn lại đập lên hai con nữa rồi chàng xóa bài cho rối loạn cười đáp :

- Các hạ được rồi .

Ân Trọng Tường rất đắc ý , toan nói huyênh hoang thì đột nhiên bật tiếng la hoảng :

- ô hay !

Hắn nhìn xuống bàn thộn mặt ra .

Mọi người nhìn theo mục quang của Ân Trọng Tường thì rõ ràng trên mặt bàn sơn son in rõ rệt bốn con bài . Hai con bài trước là đôi Thiên trường tam . Còn hai con sau một con ba điểm , một con sáu điểm , hợp lại thành Chí Tôn Bảo . Nét chữ bốn con bài in rõ xuống bàn mà hiển nhiên Hồ Phi chỉ đập ba ngón tay xuống thì nội lực chàng thật kinh thế hãi tục .

Mọi người đồng thanh hoan hô .

Ân Trọng Tường mặt đỏ bừng lên . Cả bạc lẫn kiếm đẩy tới trước mặt Hồ Phi . Hắn đứng dậy trở gót đi liền .

Hồ Phi cầm vôi kiếm giơ lên nói :

- Ân đại ca ! Tiểu đệ không biết sử kiếm thì lấy kiếm của đại ca làm chi ?

Chàng cầm kiếm hai tay đưa lên trả .

Ân Trọng Tường không đón lấy hỏi lại :

- Quý tính đại danh tên gọi là gì ?

Hồ Phi chưa kịp đáp , Uông Thiết Ngạc đã cướp lời :

- Vị bằng hữu này họ Hồ tên Phi .

Ân Trọng Tường lẩm nhẩm nhắc lại :

- Hồ Phi ! Hồ Phi !

Đột nhiên hắn giựt mình hỏi :

- ủa ! ở Thương Gia Bảo tại Sơn Đông ...

Hồ Phi ngắt lời :

- Đúng rồi ! Tại hạ đã có cơ duyên hội diện cùng Ân gia một lần mà Ân gia không nhớ .

Ân Trọng Tường mặt xám như tro tàn , cầm bội kiếm liệng xuống bàn nói :

- Thảo nào ! Thảo nào !

Rồi vén rèm lên rảo bước chạy đi .

Mọi người trong phòng tấm tắc khen ngợi nội lực của Hồ Phi . Chúng lại chê Ân Trọng Tường thua bạc mà khí độ hẹp hòi .

Chu Thiết Tiêu từ từ đứng dậy trở đồng bạc trước mặt Hồ Phi nói :

- Hồ huynh đệ ! Chỗ này có bao nhiêu bạc ?

Hồ Phi đáp :

- Đại khái bốn , năm ngàn lạng .

Chu Thiết Tiêu xoa bài trên mặt bàn , từ từ xếp lại thành bốn đồng rồi móc trong bọc ra cái túi lớn để xuống trước mặt nói :

- Nào ! Ta đánh với huynh đệ một bận . Nếu ta thắng thì lấy bốn , năm ngàn bạc này và thanh bội kiếm . Nếu huynh đệ thắng thì lấy cái túi này .

Mọi người nhìn cái túi không thấy đề chữ chẳng hiểu trong đựng cái gì thì nghĩ thầm :

- Y đánh được bậy nhiên há phải chuyện dễ mà chịu đánh một tiếng để thua hết sạch , lại chẳng biết túi đựng gì , hay chỉ có mảnh giấy trắng thì thật là oan uổng .